

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու բեռնաւորութեանը...

Մայիսի 11.28

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

Հունիս, 2015թ.

№ 6 (68)

Հոյս է տեսնում 2009թ. հաջիւնը

ԱՍՏՈՒ ՀՈԳՈՒ
ՆԵՐԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆԸ
ՄԱՐԴՈՒ ՎՐԱ

ԵՐԿՆՔԻ ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ
ՈՒԺՈՎ Է ԱՌՆՎՈՒՄ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս, 2015թ. №6 (68)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Արքայական Խաչատրյան

Ասարծու Նոգու ներգործությունը մարդու վրա.....1

Պյոտր Նուկորոկ

Երկնքի թագավորությունը ուժով է առնվում.....3

Արթուր Անտոնյան

Նազիկ քույրիկի բժշկությունը.....7

Հավաքարմություն.....8

Շրջադարձ թմրամոլության խավարից.....10

Վկայություն.....14

Վկայություն.....15

Արի՛ Տիրոջ մոտ.....16

Միտքի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտքի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մպիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՍՏԾՈՒ ՀՈԳՈՒ ՆԵՐԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆԸ ՄԱՐԴՈՒ ՎՐԱ

Քրիստոսով սիրելի եղբայրներ ու քույրեր, Աստվածաշունչը կարողավ մենք տեսնում ենք, որ Աստված կարող է ներգործել մարդու վրա՝ անկախ նրանից, թե ով է այդ մարդը, ինչ վիճակի մեջ է գտնվում: Ի՞նչ էլ որ ծրագրի այդ մարդը, ի՞նչ էլ որ կամենա անել, միևնույնն է, Աստված կարող է խափանել կամ հաստատել նրա ծրագիրն Իր ուզած ձևով: Աստված ուզում է, որ մեզնից յուրաքանչ-յուրը հավատքով մոտենա Տիրոջը՝ վայելելու Նրա ներկայությունն ու հաղորդակից լինելու Նրա հետ:

Հիշենք այն դիպվածը, երբ Դավիթը փախչում էր Սավուդի երեսից: Ինչո՞ւ էր Սավուդն ընկել Դավթի ետևից: Աստված օրհնել էր Դավթին, իսկ Սավուդը նախանձում էր նրան: Սավուդը չէր հնազանդվել Աստծու խոսքին ու հեռացել էր Տիրոջից: Նա հետապնդում էր Դավթին ու մարդիկ էր ուղարկել նրան բռնելու համար: ԱԹագավորաց 19:24-ում կարդում ենք, որ զարմանալի բան տեղի ունեցավ. Աստծու Հոգին իջավ Սավուդի ուղարկած մարդկանց վրա, և այդ մարդիկ սկսեցին մարգարեություն անել: Սավուդը բարկացավ և նորից մի խումբ մարդիկ ուղարկեց: Երբ այդ մարդիկ գնացին, Տիրոջ Հոգին նրանց վրա էլ

իջավ, և նրանք էլ սկսեցին մարգարեություն անել: Այդ ժամանակ Սավուդն ինքը գնաց Ռամայի Նավաթը, բայց նրա վրա էլ իջավ Աստծու Հոգին: Սավուդը հանեց իր հանդերձները, մերկացավ ու մինչև երեկո մարգարեություն արեց Սամուելի առաջ: Հետաքրքիր է, Սավուդը գնացել էր Դավթին բռնելու նպատակով, բայց Աստծու Հոգին իջավ նրա վրա, և նա մարգարեություն արեց ու մերկացավ:

Սիրելիներ, շատ հետաքրքիր է Տիրոջ գործելակերպը. այստեղ մենք տեսնում ենք, թե Աստված ինչ զարմանալի ձևով պաշտպանեց իր ծառա Դավթին և միևնույն ժամանակ ինչպես դիմակազերծեց ու բացեց Սավուդի էությունը:

Եսայի 6:1-8 խոսքերում կարդում ենք, թե ինչպես Եսային, գտնվելով Տիրոջ ներկայության մեջ, տեսավ իր ներսի էությունն ու ասաց. «Վա՛յ ինձ, ահա կկորսվիմ, վասն զի ես պիղծ շրթունք ունեցող մարդ եմ և պղծաշուրթ ժողովրդի մեջ կը բնակվեմ»: Աստծու հոգու ներկայության մեջ մարդը կարող է տեսնել մեղքով լցված իր ներքին էությունը:

Ի՞նչ խորհուրդ ունի Սավուդի մերկանալը: Սրա խորհուրդն այն է, որ երբ

Բուկա, 2015թ., № 6 (68)

Աստծու Հոգին իջնում է մարդու վրա՝ մարգարեանալու կամ Սուրբ Հոգու այլ պարզևներ դրսևորելու համար, դա դեռ չի նշանակում, թե այդ մարդն անպայման գտնվում է Աստծու հետ ճիշտ հարաբերության մեջ: Օրինակ բերենք Մաթ.7:22-23 խոսքերը. «Այն օրը շատերն ինձ պիտի ասեն. «Տե՛ր, Տե՛ր, չե՞ որ Քո անունով մարգարեացանք և Քո անունով դևեր հանեցինք և Քո անունով բազում գորավոր գործեր արեցինք»: Եվ այն ժամանակ ես նրանց պիտի ասեմ. «Ես ձեզ երբեք չեմ ճանաչել, հեռո՛ւ կացեք ինձանից դուք ամենքդ, որ անօրենություն եք գործում»:

Աստծու Հոգու ներկայությամբ մենք տեսնում ենք մեր ոչնչությունն ու տկարությունը, տեսնում ենք մեր ով լինելը: Սավուղի մերկանալը ցույց է տալիս, որ նա Աստծու հետ ուղիղ ու ճիշտ հարաբերության մեջ չէր, նա իր նախանձ սրտի պատճառով ուզում էր սպանել Դավթին:

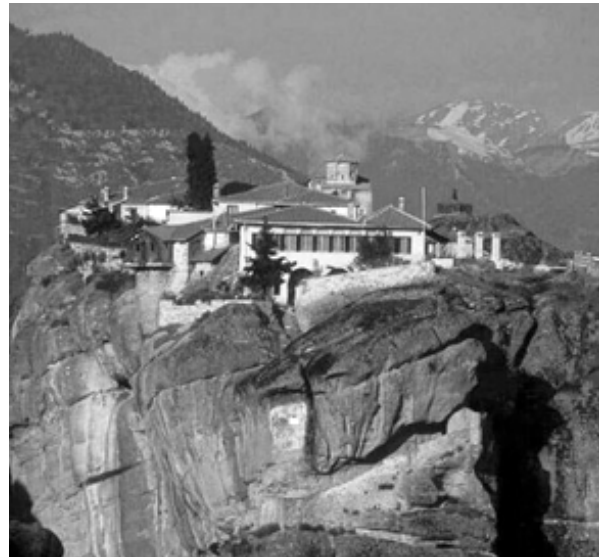
Թող Սուրբ Հոգին այսօր իջնի մեզ վրա, թող Տիրոջ հոգին օգնի մեզ, որ ամեն մեկս տեսնենք, թե ո՛վ ենք մենք, որովհետև մինչև մարդն Աստծու Հոգով չտեսնի, թե ինքը ով է, չի կարող փոխվել: Այդ մարդը չի կարող ազատվել իր նախապաշարումներից, իր մարդկային փառքից, նախանձ ու չար սրտից: Դուկաս ավետարանի 18:29 խոսքն ասում է. «Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, թե՛ ոչ ով չկայ, որ թողել է տուն, կամ ծնողներ, կամ եղբայրներ, կամ կին, կամ որդիք՝ Աստծոյ արքայության համար, որ բազմապատիկը չառ-

նե այս ժամանակումը, և այն գալու աշխարհքումը հավիտենական կյանքը»: Եվ որպեսզի դրան հասնենք, պետք է, որ Տիրոջ Հոգու ներկայությունը գա մեզ վրա: Այսօր շատ եկեղեցիներ և շատ ուղղություններ կան, բայց ում վրա որ Տիրոջ Հոգին չի գալիս, նա չի փոխվում: Եվ այն եկեղեցին, որտեղ Աստծու Սուրբ Հոգին չի գործում, աճ չի ունենում:

Սիրելիներ, եթե մեր կյանքի մեջ այդ փոփոխությունը չգա, և Աստծու Հոգու հետ հաղորդակից չլինենք, մենք էլ չենք փոխվի: Հնարավոր է, որ մարդը լինի եկեղեցու անդամ, Սուրբ Հոգով ու ջրով մկրտված, բայց Հոգու ներկայությունը նրա մեջ մարած լինի, ու Սուրբ Հոգու հետ հաղորդակցություն չունենա: Այդ մարդու ներքնաշխարհը չի փոխվի այնքան ժամանակ, մինչև արդարության արեգակը չծագի, մինչև Աստված չփոխի նրա էությունը: Այդպիսի մարդու թե՛ հոգևոր վազքը, թե՛ հավաքույթի գնալը հավասարվում է գրոյի, քանի որ նա, ցավոք սրտի, խաբված է:

Սիրելիներ, եկե՛ք խնդրենք, որ Սուրբ Հոգին լուսավորի մեր ներաշխարհը: Քանի դեռ մենք Տիրոջ լույսով մեր փառքն ու մեր եսը չենք տեսնում, մեզ թվում է, թե մեզ նմանը չկա, բայց երբ Տիրոջ Հոգու լույսն է գալիս, տեսնում ենք, թե իրականում ինչպիսին ենք Աստծու առաջ, որովհետև մարդն իրեն լավ է ճանաչում: Մարդը միայն Աստծու Հոգու ներկայությամբ կարող է տեսնել իրականն ու ճշմարիտը, թե իրականում ով է ինքն Աստծու առջև:

Սիրելիներ, երանի թե Տիրոջ Հոգին իջնի մեզ վրա, ու Նրա լույսի ներքո տեսներ մեզ: Եվ իմ խնդրանքն է առ Աստված, որ ամեն մեկս մեզ տեսներ Աստծու Հոգով, որ Տերը բացի մեր հոգու աչքերը, ու տեսներ, թե Իր առջև ինչպիսին ենք մենք: Ահա սա է մեզ բերելու իսկական բժշկության ու փրկության: Հակառակ դեպքում մարդու էությունը չի փոխվելու, մարդը չի նորոգվելու: Մարդը կկառուցի իր աստվածապաշտությունը և մի օր էլ, երբ փոթորիկ բարձրանա, կքանդվեն նրա բոլոր կառույցները, և կկատարվի այն, ինչ կատարվեց անխելք մարդու հետ, որն իր տունը կառուցել էր ավազի վրա:

Թող Տերն օգնի մեզ, որ մենք մեր տունը կառուցենք Քրիստոս վեմի վրա: Ամեն:

*Արարակ Խաչատրյան
ք. Վանաձոր*

ԵՐԿՆՔԻ ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ՈՒԺՈՎ Է ԱՌՆՎՈՒՄ

Մատթեոս. 11:12

Մարդկային հոգու փրկությունը շատ կարևոր հարց է երկրի բոլոր բնակիչների համար: Կյանքի տարբեր խնդիրների մեջ մարդուն ժամանակ առ ժամանակ անհանգստացնում է այս հարցը: Մեր կամքից և ցանկությունից անկախ մեր կյանքն ամեն օր մոտենում է իր վախճանին: Եվ անկախ այն բանից, թե մենք ինչպես ենք ապրել և երկրի վրա ինչ ենք արել, անհրաժեշտ է լինելու կանգնել այդ կյանքը տվողի առջև և հաշիվ տալ այդ կյանքի համար: Այս մտքից ցան-

կություն է առաջանում առավել բարձր գոչելու. «Ի՞նչ պետք է անենք (հատկապես մենք՝ քրիստոնյաներս), որ ժառանգենք երկնքի թագավորությունը»:

Այո՛, ինչ-որ բան պետք է անել: Աստծու Խոսքը սովորեցնում է. «...երկնքի թագավորությունը ուժով է վերցվում, և ուժեղներն են այն հափշտակում»: Լսո՞ւմ եք, ուժեղներն են այն հափշտակում: Նշանակում է, որ Աստծու թագավորությունը հափշտակելու համար անհրաժեշտ է ջանք ներդնել, ինչ-

Բուկա, 2015թ., № 6 (68)

որ բան անել, այսինքն՝ աշխատել, ջանալ: Պողոս առաքյալը խորհուրդ է տալիս վազել. «Այնպես վազեք, որ հասնեք» (Ա Կորնթ. 9.24): Իր մասին էլ ասում է. «Ուստի ես այդպես եմ վազում, ոչ թե անատուգաբար. ես այդպես եմ պայքարում, ոչ թե մեկի պես, որ օդն է ծեծում, այլ իմ մարմինը ճնշում եմ և նվաճում, որ չլինի թե ուրիշներից քարոզելով՝ ինքս անարժան գտնվեմ» (Ա Կորնթ. 9.26,27):

Ի՞նչ պետք է անեմ երկինք մտնելու համար: Պողոս առաքյալն ասում է՝ վազեք: Տեղում մի՛ դոփեք, այլ շարժվեք: Որևէ մեկը ձեզ կանգնեցրե՞լ է: Գուցե դուք քարոզչի շուրթերից լսել եք խոսքեր այն մասին, որ մեր փոխարեն ամեն բան Հիսուսն է արել, բայց Հիսուսն ասում է. «Նեղ դռնով ներս մտեք...» (Մատթ. 7.13): Երկնքի թագավորությունը ուժով է վերցվում, և ուժեղներն են այն հափշտակում: Ուժը Սուրբ Հոգուց է գալիս, իսկ ջանքը քրիստոնյաները պիտի գործադրեն: Այո՛, ես ոչ թե ժխտում, այլ միայն հաստատում եմ, որ մենք փրկված ենք: Բայց ինչի՞ց ենք փրկված: Փրկված ենք մեղքի գերությունից, և դա ոչ թե մեր ձեռքերումն է, այլ Տեր Հիսուս Քրիստոսի սերը: Պողոս առաքյալն ի՞նչ ասաց, երբ Աստված ազատագրեց նրան մեղքի գերությունից: Նա ասաց. «Իմ մարմինը ճնշում եմ և նվաճում»: Որքան եմ ցավում այն բանի համար, որ թեև Քրիստոսը շատերին ազատագրել է մեղքի գերությունից,

բայց նրանք մարմնավոր և մեղավոր կյանքով են ապրում ու միևնույն ժամանակ բարձրաձայն գոչում. «Քրիստոսը մեզ գնել է»:

«Մի՛ խաբվեք, չար ընկերակցություններն ապականում են բարի վարքը» (Ա Կորնթ. 15.33): «Մարդն ինչ որ ցանում է, այն էլ կհնձի: Իր մարմնի համար ցանողն իր մարմնից ապականություն կհնձի, իսկ Հոգու համար ցանողը Հոգուց հավիտենական կյանք կհնձի» (Գաղ. 6.8):

Աստծու անունից ես կոչ եմ անում բոլոր նրանց, ովքեր մտահոգված են հոգու փրկությամբ. «Փախե՛ք մեղքից, փախե՛ք մարմնավոր հակումներից ու սովորություններից»:

Սիրելի՛ քրիստոնյաներ, Աստված մեզ պարգևել է այն ամենը, ինչ անհրաժեշտ է կյանքին ու աստվածապաշտությանը: Մեզնից պահանջվում է միայն ջանք գործադրել: Մեր անձնական երջանկության համար Աստծու Խոսքը մեզ խորհուրդ է տալիս ջանք գործադրել:

Ձեզ ծանոթ է Դովտի ընտանիքի պատմությունը: Դովտն ապրում էր այլասերված մի ժողովրդի մեջ, և Աստված որոշեց կործանել Սոդոմ և Գոմոր քաղաքները՝ թափելով Իր բարկությունը: Աստված խնայեց Դովտին, հրեշտակներ ուղարկեց, որոնք Սոդոմից դուրս հանեցին նրան, նրա կնոջն ու երկու աղջիկներին: Բայց Աստված ի՞նչ է ասում Դովտին. «Կյանքիդ համար փախիր, ետ մի՛ նայիր և դաշտա-

վայրում մի՛ մնա, լեռը փախիր, որպես-
զի չկորչես» (Ծննդ.19:17): Սակայն
Դովտի կինն աղե արձան դարձավ,
որովհետև Աստծու պատվերը չկա-
տարեց:

Սիրելի՛ քրիստոնյաներ, Աստված
մեզ էլ է Սողոմից դուրս բերել: Նա մեզ
ասում է. «Վազեք, ետ մի՛ նայեք»: Եվ
իրոք, մենք փրկվել ենք աշխարհից,
բայց մի՛ մոռացեք, որ մենք դեռ
Երկնային քաղաքի ճանապարհին
ենք: Հանգիստը միայն երկնքում է, և
միայն այնտեղ մենք կարող ենք ասել.
«Կատարվեց»:

Աստված ի՞նչ է ակնկալում մեզնից,
որ մարմնի մեջ ենք ապրում և մեղքն
ու չարիքն են մեզ շրջապատում: Ամեն
օր մենք պետք է գործենք Աստծու
համար, որ Իր Որդուն տվեց հանուն
մեր փրկության: Պողոս առաքյալն
ամեն օր մեռնում էր: Ամեն օր մենք

պետք է մեռած լինենք մեղքի համար և
կենդանի՝ Աստծու համար:

Աստված բարի խորհրդով է մեզ դի-
մում. «Հաղթողը ամեն բան կժառան-
գի»: Հասկանալի է, որ հաղթող լինելու
համար անհրաժեշտ է պայքարել
թշնամու դեմ: Իսկ թշնամիներ մենք
չառ ունենք, և դրանցից ամենաակ-
տիվը մեր ադամական էությունն է ու
մեր «ես»-ը: Դրա համար էլ Պողոս
առաքյալն ասում է. «Ես իմ մարմինը
ճնշում եմ ու նվաճում»: Նա ստիպում
էր իր մարմնին անել այն, ինչ ինքը չէր
ուզում: Դուք հաղթողների՞ մեջ եք, թե՞
պարտվողների: Մեր հոգին ու մար-
մինը մշտական պայքարի մեջ են, և ով
ունից հաղթվում է, նա նրա գերին է:
Եթե քո կյանքում հոգին հաղթում է
մարմնին, նշանակում է դու հոգևոր
մարդ ես, իսկ եթե մարմինն է հաղթում,
դու մարմնավոր ես: Ինչպե՞ս զանա-
զանել դա: Շատ պարզ. հոգին Աստ-
ծուն է փնտրում, իսկ մարմինը՝ մեղքը,
երկրավորը:

Եթե գիշերը հոգին քեզ արթնաց-
նում է աղոթքի համար, և դու արթ-
նանում ես, բայց ծուլությունը հաղթում
է քեզ ու ծնկի չես իջնում, դու հաղթվում
ես մարմնի կողմից: Իսկ եթե դու,
մարմնին տեղ չտալով, վեր ես կենում
և աղոթք անում, նշանակում է՝ քո հո-
գին հաղթում է մարմնիդ: Եվ այս կեր-
պով, հավատալով Քրիստոսին ու
ջանք անելով, մենք հաղթում ենք
մարմնին:

Բուկիս, 2015թ., № 6 (68)

Միսիթարական խոսք եմ ուզում ասել բոլոր նրանց, ովքեր դեռ չեն հաղթել իրենց բնավորությանը, դյուրաբորբոքությանը և այլնին: Միրելի՛ քրիստոնյա, գուցե դու արդեն հոգնել ես խոստովանելուց ու քո դյուրաբորբոք բնավորության, վիրավորանքի կամ բարկության համար աղոթելուց և չես կարողանում հաղթել: Խնդրում եմ, ձեռքերդ մի՛ իջեցրու, հետ մի՛ նահանջիր, զենքդ վայր մի՛ դիր քո թշնամու առաջ: Պայքարի՛ր: Անկեղծների հետ Աստված անկեղծությամբ է վարվում, դրա համար ամեն ինչ անկեղծորեն ասա՝ Նրան և ոչինչ մի՛ թաքցրու: Նա

կօզնի քեզ: Աստված միշտ հաշվի կառնի քո ջանքը, նույնիսկ եթե քեզ մոտ ոչինչ չի ստացվում:

Հիսուսին ասա. «Օգնի՛ր», բայց դու շարունակի՛ր պայքարել: Մի՞թե Աստված չի պաշտպանի նրանց, ովքեր գիշեր ու ցերեկ աղաղակում են Իրեն: Թեև երկայնամիտ էլ լինի, բայց կգա:

Այսպիսով, սպասի՛ր Նրա զորությանը հավատքով ու ջանքով, իսկ Նա չի ուշանա, կգա քեզ մոտ:

Պյոտր Նովորոկ

“Слово христианина”, 1997

Յունիս, 2015թ., № 6 (68)

ՀԻՍՈՒՍԻ ԱՉՔԵՐԸ

*Գարնանային արևի նման
Ինչ ջե՛րմ են աչքերը Հիսուսի,
Կապույտակ երկնքի նման
Ինչ պա՛րզ են աչքերը Հիսուսի:*

*Մեր սրտի դռներն ենք երբ բացում,
Ժպտում են աչքերը Հիսուսի,
Իր ոտքերին ենք երբ փարվում,
Հրճվում են աչքերը Հիսուսի:*

*Միրո շար խորը, անշափելի
Օվկիանոս են աչքերը Հիսուսի,
Եվ որքան նրանց մեջ դու սուզվում ես,
Այնքան անհուն են աչքերը Հիսուսի:
Կարեն եղբայր, Լոս Անջելես*

ՆԱԶԻԿ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ԲԺՇԿՈՒԹՅՈՒՆԸ

«Եվ դարձյալ Կառնառնայում մտալ մի քանի օր հետո: Եվ լուր տարածվեց, որ Նա տանն է. և շուտով շատ մարդիկ հավաքվեցին, այնպես որ այլևս տեղ չմնաց նրանց ընդունելու, նույնիսկ դռան մոտ: Եվ նրանց Խոսքն էր քարոզում: Եվ եկան Նրա մոտ՝ քերելով մի անդամալույծի, որին չորս հոգով էին կրում: Եվ երբ բազմության պատճառով չկարողացան մտնենալ Նրան, քանդեցին այն տան կտուրը, որտեղ Հիսուսն էր և բացելով առաստաղը՝ ցած իջեցրին մահիճը, որի վրա պառկած էր անդամալույծը: Երբ Հիսուսը նրանց հավատը տեսավ, անդամալույծին ասաց. «Որդյակ, քո մեղքերը ներված են»» (Մարկոս 2:1-5):

Մենք նույնպես հանդիպել ենք նման դեպքերի, երբ ժողովրդի սիրտը կարծրացել է, և մարդիկ չեն զիջել կարիքավորին: Բայց ի՞նչ ենք սովորում Ավետարանի այս հատվածից:

Սիրելիներ, մենք տեսնում ենք, որ երբ անդամալույծին բերողները տեսան, որ Հիսուսին մոտենալու ոչ մի հնարավորություն չկա, չուսահատվեցին ու անդամալույծին տուն չտարան, այլ քանդեցին տան տանիքն ու այսպես նրան Հիսուսի առջև բերելու ելքը գտան: Երբ մենք մի հիվանդի ուզում ենք տանել Հիսուսի մոտ, երբեմն այդ չորս մարդկանց պես չենք վարվում, ճանապարհի կեսից հուսահատ-

վում ենք ու չենք բերում նրան Հիսուսի մոտ: Եկեք Աստծու առաջ բերենք ոչ միայն մարմնավոր հիվանդ մարդկանց, այլև նրանց, ովքեր դեռ չեն ապաշխարել, եկեք չնայենք արգելքներին ու նեղություններին, որոնք կարող են հանդիպել Տեր Հիսուսի մոտ բերելու համար: Քանզի հավիտենական կյանքն ավելի կարևոր է, քան ֆիզիկական բժշկությունը:

Մեր եկեղեցում մի երիտասարդ անդամալույծ քույր ապաշխարեց: Նա սալակով էր տեղաշարժվում: Հավաքույթի գալու համար եղբայրները նստեցնում էին նրան աթոռի վրա և այդպես տեղափոխում հավաքույթի, որը տեղի էր ունենում շենքի 4-րդ հարկում: Ամենադժվարն ավտոմեքենա նստելն էր: Եվ սա կատարվում էր շենքի բոլոր բնակիչների աչքի առաջ, մինչև ջրով մկրտության օրը: Նազիկ քույրը աթոռի վրա նստած մտավ ջուրը: Եվ երբ Եփրեմ եղբայրը մկրտեց նրան, կատարվեց հրաշքը. քույրիկը քայլելով դուրս եկավ ջրից՝ լացելով և աղաղակելով, որ ինքը քայլում է: Համոզված եմ, որ Տերը գնահատեց բոլորի հավատքը և կատարեց այս բժշկությունը: Թող Նրա անունը փառավորվի: Ամեն:

Արքուր Անպոնյան
ք. Երևան

Բուկես, 2015թ., № 6 (68)

ՀԱՎԱՏԱՐՄՈՒԹՅՈՒՆ

«Մինչև մահ հավատարիմ եղեք,
և ես չեմ կենաց պսակը պիտի տամ»:
Հայրնություն 2:10

Դրսում ցուրտ էր: Ձյունը բրդի պես թափվում էր երկնքից: Լեռնան տուն էր վերադառնում երեկոյան հավաքությանից, ուր նրան հրավիրել էր աշխատանքային ընկերուհին: Այդ հավաքությանից նա իր սիրտը հանձնել էր Տիրոջը և իրեն շատ ուրախ ու հանգիստ էր զգում: Փրկչի սիրող ձեռքը հեռացրել էր մեղքի ծանր զգացողությունը: Լեռնան շտապում էր տուն, որպեսզի իր ուրախության մասին պատմեր ամուսնուն և առաջարկեր կիրակի օրը միասին գնալ հավաքությանի:

Տուն մտնելով՝ նա շտապեց ամուսնու մոտ: Ամուսինն աշխատանքային օրվանից հոգնած հանգստանում էր հեռուստացույցի առաջ:

- Վո՛վա, դու չես պատկերացնի, թե ես այսօր ինչքան ուրախ եմ:

- Ինչ է, աշխատավա՞րձդ են բարձրացրել:

- Չէ՛, ի՞նչ ես ասում,- ծիծաղեց Լեռնան և ասաց,- ես այսօր եկեղեցի էի գնացել, ու չես պատկերացնի, թե ինչ լավ էր այնտեղ. ինչքա՛ն սեր ու բարություն, ինչքա՛ն ուշադրություն կար այնտեղ... Ես Տիրոջն ընդունել եմ

իմ սրտում:

Վովան հոնքերը խոժոռեց, կնոջը մի կողմ հրեց.

- Դու այլևս չես գնա այնտեղ:

- Բայց ինչո՞ւ:

- Ինձ միայն աղանդավոր կինն էր պակասում: Մնում էր, որ տղաների ծաղրի առարկան դառնամ:

- Իսկ ինձ թվում էր, թե դու ուրախ կլինես...

- Վերջացրո՛ւ, Լեռնա, ես չեմ ուզում այլևս այդ մասին լսել: Ինձ մոտ առանց այդ էլ ամեն բան լավ է, ես չեմ ուզում որևէ բան փոխել:

Երբ ամուսինն արդեն քնել էր, Լեռնան դուրս եկավ բակ: Ձյունը շարունակում էր տեղալ.

- Չէ՛, Տեր իմ, ես այսօր վայելել եմ Քեզ հետ հանդիպման քաղցրությունը և այլևս չեմ ուզում վերադառնալ նախկին կյանքիս,- արցունքների միջից խնդրում էր Լեռնան,- խնդրում եմ, օգնի՛ր անսասան մնալ:

Չմեռն անցավ: Լեռնան պատրաստվում էր ջրի մկրտության և սրտատրոփ սպասում էր այդ նշանակալից օրվան: Ամեն բան լավ էր, միայն թե ինքն ու ամուսինը գնալով օտարանում էին.

- Մի՛ գնա եկեղեցի, և ամեն բան առաջվա նման կլինի,- ասում էր Վովան:

- Չէ, ի՞նչ ես ասում, սիրելի՛ս, չէ՞ որ Քրիստոսն ինձ համար է խաչվել, ես ինչպե՞ս կարող եմ հրաժարվել Նրանից: Ճիշտն ասած, ես պատրաստվում էի քեզ ասել, որ շուտով ջրի մկրտություն եմ ընդունելու:

- Ի՞նչ... ո՛ր օրը որ ջրով կմկրտվես, այն օրը կյանքիդ հրաժեշտ կտաս,- ասաց Վովան և տնից դուրս եկավ:

Լենան մտավ սենյակ և ծնկի եկավ.

- Տե՛ր, Քեզ ոչինչ ասել պետք չէ, Դու ամեն բան տեսնում ես, օգնիր ինձ...

Մկրտության նախորդ օրը Վովան սարսափելի խոսքերով վիրավորեց Լենային և ասաց.

- Աղոթիր ինչքան ուժ ունես, որովհետև վաղը քո կյանքի վերջին օրն է:

Հետո դուռն ամուր փակեց ու դուրս եկավ:

Լենան առավոտյան վաղ արթնացավ, աղոթեց ու Տիրոջ ձեռքերի մեջ հանձնեց թե իրեն, թե ամուսնուն. «Տեր իմ, խնդրում եմ, օրհնի՛ր այս օրը...

Թող կատարվի այն ամենը, ինչ Դու նախատեսել ես»:

Լենան տուն վերադարձավ, երբ արդեն երեկո էր: Դարպասի մոտ նրան դիմավորեց Վովան և հեզմանքով հարցրեց

- Դե ինչ, մկրտվեցի՞ր:

- Այո,- ցածր ձայնով պատասխանեց Լենան:

Առանց երկար մտածելու, Վովան բռնեց կնոջ մազերից և քարշ տվեց ցախանոց, որտեղ կոտրում ու պահում էր ձմռան համար նախատեսված վառելիքը: Մյան մոտ արդեն պատրաստ դրված էր կացինը:

- Դե ինչ, վախենո՞ւմ ես... Չէ՞ որ ես քեզ զգուշացրել էի: Քեզ ևս մեկ հնարավորություն եմ տալիս. կա՛ն ես, կա՛ն Աստված, ընտրի՛ր:

- Վո՛վա, ես քեզ շատ եմ սիրում, բայց Աստված ներել է իմ մեղքերը, Քրիստոսը խաչի վրա Իր անմեղ արյունն է թափել ինձ համար: Ես Նրանից չեմ կարող հրաժարվել, նույնիսկ հիմա: Ես Աստծուն եմ ընտրում...

Լենան փակեց աչքերն ու սպասեց հարվածին: Հանկարծ նա զգաց, որ ամուսնու ձեռքը գնալով թուլացավ: Նա բաց թողեց կնոջ մազերը, մյուս ձեռքից ընկավ կացինը, իսկ ինքը կնոջ կողքին ծնկի եկավ.

- Լենա, սիրելի՛ս, եթե դու նույնիսկ այս պահին հավատարիմ մնացիր Աստծուն, ապա դու ինձ երբեք չես դավաճանի: Մենք հիմա միասին կաղոթենք Տիրոջը...

Բուկա, 2015թ., № 6 (68)

ՇՐՋԱԴԱՐՁ ԹՄՐԱՄՈԼՈՒԹՅԱՆ ԽԱՎԱՐԻՑ

Եվ նրանք հաղթեցին նրան Գառան արյունով
 ու իրենց վկայության խոսքով...
 Հայտնություն 12:11

Չկա մի մարդ, որն իր կյանքում հանդիպած չլինի Բարձրյալի զորությանը, Նրա զորավոր բազկին... Եվ ահա այդ «հանդիպումներն» են, որ փոխում են կյանքեր, զորացնում տկարացած ծնկներ, բժշկում և վերամիավորում ընտանիքներ, և վերջապես պարտություններն ու ձախողումները հաղթանակներով ու վերելքներով պսակում...

Արմեն Մնացականյանը ամբողջ մի կյանք՝ իր պատանեկան ու երիտասարդական ծաղկուն տարիները, կորցրել է խմիչքների և թմրանյութերի խավար աշխարհում: Տասներեք տարի շարունակ նա ոչ մի օր չի անցկացրել առանց թմրեցնող որևէ միջոցի: Եվ ահա այդ ճահճուտում, որտեղից թվում էր, թե էլ վերադարձ չկա, մի ձեռք է նրան հասնում: Կարևոր էր ընդունելը, բռնելն ու բաց չթողնելը... և նա, ամուր բռնած այդ ձեռքը, բարձրանում է մթին խորխորատներից կրկին դեպի կյանք:

Արմեն Մնացականյանի կյանքի պատմությունը՝ իր իսկ վկայությամբ.

«Տասնվեց տարեկանից մինչև քսանինը տարեկանը ես լիովին անվայել կյանքով էի ապրում:

Եվ այսպես, 2001թ-ին մեկնում եմ Ռուսաստան՝ այլևս երբեք չվերադառնալու նպատակով: Այդ տարիքում արդեն կյանքից հոգնել էի, քանի որ շատ բաների միջով էի անցել: Եվ որոշում եմ հեռանալ բոլորից, փախչել...

Կարճ ժամանակ Մոսկվայում լինելուց հետո տեղափոխվում եմ Կալուգա: Սակայն այնտեղ էլ ամեն բան նույնն էր ինձ համար, շարունակում էի նույն կերպ ապրել, բայց շատ ծանր էր, ներսումս ոչ մի ուրախություն, կյանքումս ոչ մի լուսավոր կետ չկար:

Արդեն մեկ տարի էր՝ ոչ ոք, անգամ ընտանիքս չգիտեր, թե ես որտեղ եմ, արդյոք կենդանի՞ եմ, թե՞ ոչ: Հայաստանում անորոշության մեջ էի թողել նաև կնոջս ու փոքրիկ տղայիս:

Այնպես ստացվեց, որ առողջական շատ լուրջ խնդիրներ էլ ունեի, չէի կարողանում քայլել: Ավետարանական եկեղեցի հաճախող մի հավատացյալ ռուս տղա կար, որ հայերի մոտ էր աշխատում՝ որպես ձևարար, և ես նրան հալածում էի իր հավատքի համար: Բայց այնպես ստացվեց, որ հետո հենց այդ եղբայրն ինձ տարավ իր տուն և խնամք տարավ ինձ համար:

Եվ մի օր իրենց տանը, 2002թ.

փետրվարի 11-ին, ուշ երեկոյան մանորից ինձ վկայում էր Աստծու փառքի, Նրա արած մեծ հրաշքների մասին և աղոթում էր: Հանկարծ ասաց. «Մենք քեզ համար աղոթում ենք, բայց դու ի՛նքդ խնդրիր Աստծուն, որ օգնի քեզ»: Ես ասացի, որ աղոթել չգիտեմ, համապատասխան խոսքեր չգիտեմ աղոթելու համար, քանի որ միշտ մտածում էի, թե աղոթքի համար հատուկ խոսքեր են պետք:

Անկեղծ ասած՝ հավատք էլ չունեի: Դե, իմ այդ վիճակում դժվար էր հավատալ, որ մի աղոթքով կարող է ամեն բան փոխվել: Աշխատանք չունեի, գումար չունեի, ստորագրություն էի տվել քաղաքի ոստիկանությանը, որ քաղաքից չեմ բացակայելու, չեի կարողանում քայլել, ահավոր մարմնական ցավեր ունեի...

Այդ տղան ասաց, որ հատուկ խոսքեր պետք չեն, ուղղակի իմ խոսքերով կարող եմ պատմել Աստծուն իմ ծանր վիճակի մասին և խնդրել, որ Նա օգնի ինձ: Այդ ասելով՝ մա դուրս եկավ սենյակից: Ես սկսեցի միանգամից բողոք ներկայացնել Աստծուն իմ չստացված կյանքի համար, ինչպես շատերը, ովքեր Նրան չեն ճանաչում: «Ես ո՞ւմ եմ վատություն արել, ո՞ւմ եմ վատություն արել, որ ինձ այս վիճակի մեջ ես գցել», - ասում էի ես: Բայց քիչ հետո, երբ ներսս դատարկեցի, ասացի. «Եթե Դու կաս, և եթե ինձ ոտքի հանես, ես ամեն բան կթողնեմ ու Քեզ կհետևեմ»: Ես ինձ անելանելի վիճակում էի տեսնում և արցունքներն աչքերիս աղոթում էի...

Առավոտյան խորը քնած եմ ու չգիտեմ ինչպես, առանց արթնանալու, վեր եմ կենում ու սկսում եմ քայլել դեպի լոգարան: Հանկարծ մի ձայն ինձ սրափեցնում է. «Հիշո՞ւմ ես, որ դեռ երեկ դու չեիր կարողանում քայլել»: Այս խոսքերից ես արթնանում եմ, կանգնում շփոթված ու վախեցած: Երբ տեսնում եմ, որ իմ սեփական ոտքերով եմ քայլել ու հասել միջանցք, վախս այնքա՛ն է մեծանում, որ անգամ չեմ համարձակվում ոտքերիս դիպչել:

Ինձ թվում էր, որ եթե դիպչեմ, հանկարծ այդ ամբողջ հրաշքը կկորչի: Կամաց-կամաց սկսում եմ շոշափել ոտքերս: Նախկինում տասը տարուց ավելի պրոֆեսիոնալ ֆուտբոլով էի զբաղվել, Հայաստանի հնգակի չեմպիոն էի եղել, իսկ ֆուտբոլիստները հիմնականում մարզում են ոտքերը, բայց ես իմ կյանքի մեջ այդպիսի ամուր ու թարմ ոտքեր չեի ունեցել, ինչպես զգում էի այդ ժամանակ:

Հենց այդ օրը՝ փետրվարի 12-ին, ունեցա իմ վերստին ծնունդը: Դուրս եկա՝ վազելու դեպի եկեղեցի: Դրսում ամեն բան փոխվել էր. քաղաքը, բնությունը, ծառերը... Իմ կյանքում այդ օրն ամեն բան նոր եղավ:

Այսպես եղավ իմ շրջադարձը խավարի իշխանությունից, որտեղ կորցրել էի ամեն բան՝ առողջություն, բնակարաններ, ընտանեկան առողջ հարաբերություններ: Երկու անգամ մույնիսկ ինքնասպանության փորձ էի կատարել: Բայց Աստծու ամուր ձեռքն ինձ վրա եղավ ու պահեց ինձ...

Չանգեցի կնոջս, արդեն մեկ

Թանկա, 2015թ., № 6 (68)

տարուց ավելի էր, ինչպես նա ինձնից, այնպես էլ ես իրենից որևէ տեղեկություն չունեի: Նա, իմ ձայնը լսելով, վախից հեռախոսը վայր գցեց: Կրկին զանգեցի ու փորձեցի խոսել... Նրա, և ընդհանրապես բոլոր ինձ ճանաչողների համար շատ դժվար էր հավատալ, որ ես կարող եմ փոխված լինել: Ասացի կնոջս, որ կցանկանայի՝ գար ինձ մոտ, և դրա համար գումար կուղարկեմ:

Իհարկե, բարեկամները նրան խորհուրդ չէին տալիս լսել ինձ, մտածում էին, թե հերթական անգամ խաբում եմ, անգամ մտավախություն ունեին, թե ինձ մոտ բերելով՝ նրան կվնասեմ: Նրանք լուրջ հիմքեր ունեին այդպես մտածելու, քանի որ Հայաստանում բնակվածս տարիներին ամեն անգամ, երբ ես տուն էի գալիս երեկոյան, մերոնք պահում էին տանը եղած դանակները:

Բայց ես աղոթում էի կնոջս համար, չգիտեի էլ, թե ինչ վիճակում էր նա այդ ժամանակ, միգուցե ուրիշ ընտանիք էր կազմել արդեն: Բայց խնդրում էի, որ Աստված այցելի նրան ու նրան էլ հնարավորություն տա ճաշակելու Իր անսահման քաղցրությունն ու բարությունը:

Եվ այդ աղոթքների ժամանակ Տերն աղոթքս փոխեց. «Աղոթիր քո ընտանիքի վերականգնման համար»: Սկսեցի աղոթել, նորից զանգահարել նրան: Օգոստոսին նա եկավ, սակայն

զգուշանալով՝ երեխային իր հետ չէր բերել:

Մոտ մեկ ամիս նա չէր հասկանում, թե ինչ էր կատարվում ինձ հետ, քանի որ տասը տարվա ամուսնական կյանքի մեջ տեսել էր լրիվ ուրիշ մարդու:

Այժմ նայելով ինձ՝ անընդհատ զարմանում էր, որ աղոթում եմ, որ հոգատար եմ, ուշադիր: Մի ամիս հետո նա նույնպես իր կյանքը նվիրեց Աստծուն և ասաց. «Ես ինչպե՞ս կարող եմ չընդունել այն Աստծուն, որը քեզ փոխեց և իմ երեխային առանց հոր չթողեց»:

Միասին սկսեցինք ծառայել վերականգնողական կենտրոնում՝ օգնելով այնպիսի մարդկանց, ինչպիսին ես էի եղել՝ թմրամոլներին, հարբեցողներին: Հետո ծնվեց մեր երկրորդ երեխան՝ մեր աղջիկը: Եվ նրա ծնունդը նույնպես Տիրոջ հրաշքով եղավ:

Երբ կինս հղի էր, բժշկական բոլոր հետազոտությունները ցույց էին տալիս, որ երեխան արատով է ծնվելու: Բժիշկներն ասում էին, որ նա անդամալույծ է լինելու, քանի որ դաունի համախտանիշ ունի: Եվ բոլորը միաբերան խորհուրդ էին տալիս ընդհատել հղիությունը: Մենք, իհարկե, հրաժարվեցինք այդ քայլից և ասացինք. «Մենք հավատում ենք Աստծուն, մենք կպահենք այս երեխային, ինչ էլ որ Աստված տա՝ մենք կգոհանանք Նրանից»:

Աղոթեցինք երեք ամիս, ծոմեր պա-

հեցինք, հետո մեկ ուրիշ բժշկի մոտ գնացինք, ով տեղյակ չէր նախորդ ախտորոշումներից: Որոշ ստուգումներից հետո նա ասաց, որ պտուղը 100 տոկոսով առողջ է, միայն թե ծննդաբերությունը կեսարյան հատումով կլինի, քանի որ պտղի դիրքը ճիշտ չէ:

Էլի շարունակեցինք աղոթել, եկավ ծննդաբերության ժամանակը: Ես չունեի Ռուսաստանի քաղաքացիություն, գումար՝ անգամ մի հյուս գնելու և կնոջս տանելու համար, բայց երբ գիշերով շտապ օգնությունը եկավ տարավ նրան, ծնկեցի ու աղոթեցի, որ Աստված Իր ձեռքերի մեջ պահի ու հոգա նրա համար:

Եվ ամեն ինչ հրաշալի էր անցել: 20 րոպեում կինս ծննդաբերել էր, առանց կեսարյան հատման: Երեք օր մնալով հիվանդանոցում՝ նա միայն հոգատարություն ու խնամք էր տեսել բուժանձնակազմից: Եվ ոչ ոք գումարի համար չէր մոտեցել նրան: Անգամ հիվանդանոցն իր կողմից նվեր էր տվել կնոջս դուրս գրվելու ժամանակ: Ես արցունքներով գոհություն էի հայտնում Աստծուն... միայն անվերջ գոհություն էի հայտնում:

Մի բան հստակ կարող եմ ասել. Աստված իմ կյանքում հայտնվել է Իր բոլոր անուններով՝ և՛ Տեր, և՛ Փրկիչ, և՛ Բժիշկ, և՛ Ընկեր, և՛ Տիրակալ, և՛...

Հիմա մենք Կալուգայում հովվական ծառայության մեջ ենք: Սկզբում ռուսական եկեղեցում էինք, հետո հայկական ծառայություն սկսեցինք: Ապրում ենք Տիրոջ համար, և մեր

նպատակը Նրան ծառայելն ու հաճեցնելն է:

Մի բան կցանկանայի մաղթել իմ հայրենակիցներին, ինչպես նաև ինձ, որ ավելի ու ավելի լուրջ լինենք մեր հոգևոր կյանքում, հայացքներս մշտապես Քրիստոսին ուղղած: Եվ կխնդրեի հայաստանաբնակ իմ հայրենակիցներին, որ չդադարեն աղոթել Հայաստանից դուրս գտնվող իրենց հայրենակիցների համար: Նրանք իսկապես աղոթքների կարիք ունեն:

Սա ևս մեկ վկայություն է ու անհերքելի փաստ, որ մենք պաշտում ենք մի Աստծու, Ով ամեն իրավիճակում ունի ելք, ցանկացած խնդրի համար ունի պատասխան...

Եվս մի փրկության պատմություն, որ փաստում է մեկ բացահայտ ճշմարտություն.

«Ահա Տիրոջ ձեռքը չի կարճացել փրկելուց, և Նրա ականջը չի ծանրացել լսելուց» (Եսայի 59.1)...

Աղբյուր՝ <http://www.crossnews.am/>

Թանգա, 2015թ., № 6 (68)

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Բայց եւ Քո զորութիւնը պիտի փառաբանեն և առավորից Քո ողորմութիւնովդ պիտի ցնծան, որովհետեւ Դու պահապան ու ապավեն եղար ինչ իմ նեղութեան օրը...

Սաղմոս 59:16

2013 թվականի հոկտեմբերին եւ առողջական խնդիր ունեցա, որը սրվեց դեկտեմբեր ամսին: Աղոթք-աղաչանքով իմ հոգսն Աստծուն էի բերում, բայց վիճակս ավելի էր ծանրանում: Դրա հետ միասին սրվեց նաև կնոջս հիվանդությունը՝ թունավոր խալիպ: Նա շատ արագ հյուծվեց, ոտքին առաջացած վերքը արյունահոսեց, և վիճակը վատացավ: Ծանր վիճակում տեղափոխեցինք Իջևանի հիվանդանոց:

Սկսած գլխավոր բժշկից՝ ամբողջ բուժանձնակազմն ամեն բան անում էր ու ջանք չէր խնայում, բայց կնոջս վիճակը մնում էր անփոփոխ: Մեր կողքին էին նաև շատ եղբայրներ ու քույրեր, որոնք նույնպես ջանք չէին խնայում մեզ աջակցելու համար: Նրանք ամեն հարցում օգնում էին ու անդադար աղոթում մեզ համար: Բժիշկները որոշեցին կնոջս տեղափոխել Երևան, թեև մեծ մասամբ այն մտքին էին, որ ոչինչ չի օգնելու: Նեղությունս ավելի մեծացավ:

Մի կողմից իմ վիճակը, մյուս կողմից էլ՝ չորս անչափահաս երեխաներս,

մայրս, ում վիճակն էլ բարվոք չէր, ինձ դրել էին անելանելի վիճակի մեջ: Շտապ օգնության մեքենայով կնոջս տեղափոխեցին Հանրապետական հիվանդանոցի վերակենդանացման բաժանմունք: Բուժանձնակազմը ախտորոշեց ահավորը՝ բոլոր ներքին օրգանները վնասված էին, ոչ մի առողջ օրգան չկար:

Այդ օրը շաբաթ էր՝ 2014 թվականի ապրիլի 26-ը: Հաջորդ օրն առավոտյան անուժ ու տխուր կանգնած էի հիվանդանոցի մուտքի մոտ: Մտքիս մեջ պատերազմ էր. ի՞նչ է լինելու իմ ընտանիքի հետ: Այդ պահին հիշեցի Տիրոջ խոստումը. «Նեղության օրը Ինձ կանչիր և Ես քեզ կազատեմ և դու Ինձ կփառավորես...» (Սաղմոս 50:15): Իմ հույսն ամբողջությամբ Տիրոջ վրա էր: Ինձ ուժ էր տալիս նաև եկեղեցու՝ եղբայրներիս և քույրերիս քաջալերանքը: Իջևանի եկեղեցին իր բոլոր տարածքներով աղոթում էր մեզ համար:

Փառք Աստծուն, որ պատասխանեց մեր աղոթքներին և կնոջս բժշկեց: Ժամ առ ժամ կնոջս վիճակը դեպի

լավն էր գնում: Ընդամենը 4 օր, և նա արդեն լավ էր: Բաժանմունքի վարիչը մեծ զարմանք հայտնեց և վկայեց, որ իր պրակտիկայում նման շուտափույթ բժշկության չէր հանդիպել, առավել ևս, որ վերակենդանացման բաժանմունքից առանց պալատ տեղափոխելու միանգամից տուն տեղափոխեն: Իջևան վերադառնալուց հետո Տիրոջ ողորմությամբ լուծվեց նաև իմ առող-

ջական խնդիրը:

Փառք ենք տալիս Աստծուն Իր ողորմության և բժշկության համար: Շնորհակալ ենք նաև իմ բոլոր քույրերին և եղբայրներին, որ այդ փորձությունների մեջ մեր կողքին էին մինչև վերջ:

Վրեժ Բլբուլյան
ք. Իջևան

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Սիրելի՛ քույրեր և եղբայրներ, ես ուզում եմ վկայել, թե Տերն ինչ մեծ ողորմություն է արել ինձ՝ բժշկելով ծանր հիվանդությունից:

1988 թվականի ավերիչ երկրաշարժից հետո հիվանդացա, կանացի օրգանների լուրջ խնդիրներ ունեի: Արյունահոսությունից ճնշումս բարձրանում էր, սիրտս՝ թուլանում: 1990 թվականին սուր ցավերին չդիմանալով, իմ մեջ համարձակություն գտա և դիմեցի բժշկի: Բոլոր միջոցներն անցան ապարդյուն, և ապաքինվելու փոխարեն վիճակս ավելի բարդացավ, իսկ ցավերը գնալով ավելի սաստկացան: 1991 թվականին այդ տկարության մեջ սկսեցի հաճախել եկեղեցի: Վանաձոր քաղաքի եղբայրները գալիս էին մեր գյուղ և Էդիկ եղբոր տանը հավաքույթներ էին անցկացնում: 1992 թվականին մկրտվեցի ջրով, դարձա եկեղեցու անդամ:

Չնայած հաճախում էի եկեղեցի, կարդում ու աղոթում էի, բայց ոչինչ չէր փոխվում: 2000 թվականին վիճակս ավելի բարդացավ: Դիմեցի բժիշկների օգնությանը: Առաջարկեցին վիրահատություն՝ համոզված լինելով, որ իմ տառապանքներին վերջակետ կդրվի: Համաձայնեցի: Անհաջող վիրահատության հետևանքով վիճակս ավելի վատացավ: Անկարող էի նույնիսկ տնից դուրս գալ:

2013 թվականին ինձ տարան Երևան, բայց բժիշկներից ոչ ոք ոչինչ չձեռնարկեց: Վերջապես «Գրիգոր Նարեկացի» բժշկական կենտրոնում մի բժիշկ հանձն առավ կատարելու երեք բարդ վիրահատություն: Վիրահատությունից հետո աչքերս բացելով մտածեցի, որ ամեն բան մնացել է անցյալում, որ ես միանգամայն առողջ եմ: Բայց ուրախությունս երկար չտևեց, և ես ընկա ծայրաստիճան

Բուկա, 2015թ., № 6 (68)

հուսահատության մեջ, որովհետև ցավերը նորից գլուխ բարձրացրին, և վիճակս սկսեց օրեցօր բարդանալ: Արյանս ճնշումը բարձրանում էր, սիրտս չէր դիմանում, դեղորայքը կորցրել էր իր ներգործությունը: Ի՞նչ իմանայի, որ Տերս Իր փառքը ցույց տալու համար էր այդ ամենը բույլ տալիս: Օրհնյալ լինի Նրա սուրբ անունը:

2015 թվականի մարտի 8-ն էր, օրը՝ կիրակի: Ես որոշեցի եկեղեցի գնալ: Հավաքեցի ուժերս և Տիրոջ ողորմությամբ տեղ հասա: Հավաքույթի վերջում Արտակ եղբայրը լուրջ հիվանդություն ունեցողներին հրավիրեց առաջ՝ աղոթքի: Ես էլ գնացի առաջ և զգալով Տիրոջ կենդանի ներկայությունը, սկսեցի

խնդրել հոգու բժշկության համար: Անբնական թեթևություն զգալով՝ չհասկացա, թե ինչպես ազատագրվեցի ցավերից: Հավաքույթը վերջացավ: Իմ ուրախությանը չափ չկար: Ես առողջ էի ու թեթև, ինչպես մի թռչուն: Ընտանիքիս անդամներին պատմեցի կատարվածը:

Ոմանք նվերներ, ոմանք ծաղիկներ ստացան մարտի 8-ի կապակցությամբ, բայց ինձ Տերս բժշկություն պարգևեց: Արդեն մի քանի ամիս է, ինչ ոչ մի ցավ չունեմ և ոչ մի դեղ չեմ խմում: Թող փառավորվի Աստծու սուրբ անունը:

**Գեղեցիկ Վարդանյան
գ. Դարպաս**

ԱՐԻ՝ ՏԻՐՈՋ ՄՈՏ

Արի Տիրոջ մոտ քո բոլոր խնդիրներով: Մտի՛ր Նրա ներկայության մեջ գոհությամբ: Գոհությունը բացում է դուռը, որով կարող ես ընդունել Նրա գանձերը: Երբ դու արտահայտում ես քո գոհությունը, դու հասարարում ես կարևոր ճշմարտությունը, որ Նա է օրհնության Աստվածը: Նա է լույսը, և Նրա մեջ իսավար չկա: Նրա կարարյալ բարության հանդեպ վարահությունն ապահովում է քո անվրանգության պահանջները: Հանգստացիր այն գիրակցությամբ, որ դու կարող ես ամբողջովին վարահել Նրան, ով կառավարում է քո կյանքը: Արի՛ Նրա մոտ վարահ լինելով, որ չկա այնպիսի մի կարիք, որը Նա չկարողանա բավարարել ու լուծել: «Ելի՛ր, ո՛վ երկրի Դարավոր, հարուցո՛ւմ Կուր ամբարարականներին» (Սաղմ. 94:2):

Ա Հովհաննու 1:5-ում ասվում է «Ու սա է այն պարզամբ, որ իրենից լսեցինք և ձեզ ենք պատմում, թե՛ Աստված լույս է, ու Նրա մեջ ամենևին իսավար չկա»:

ԴՈՒ ԼՈՒՌ ՄՆԱՅԻՐ

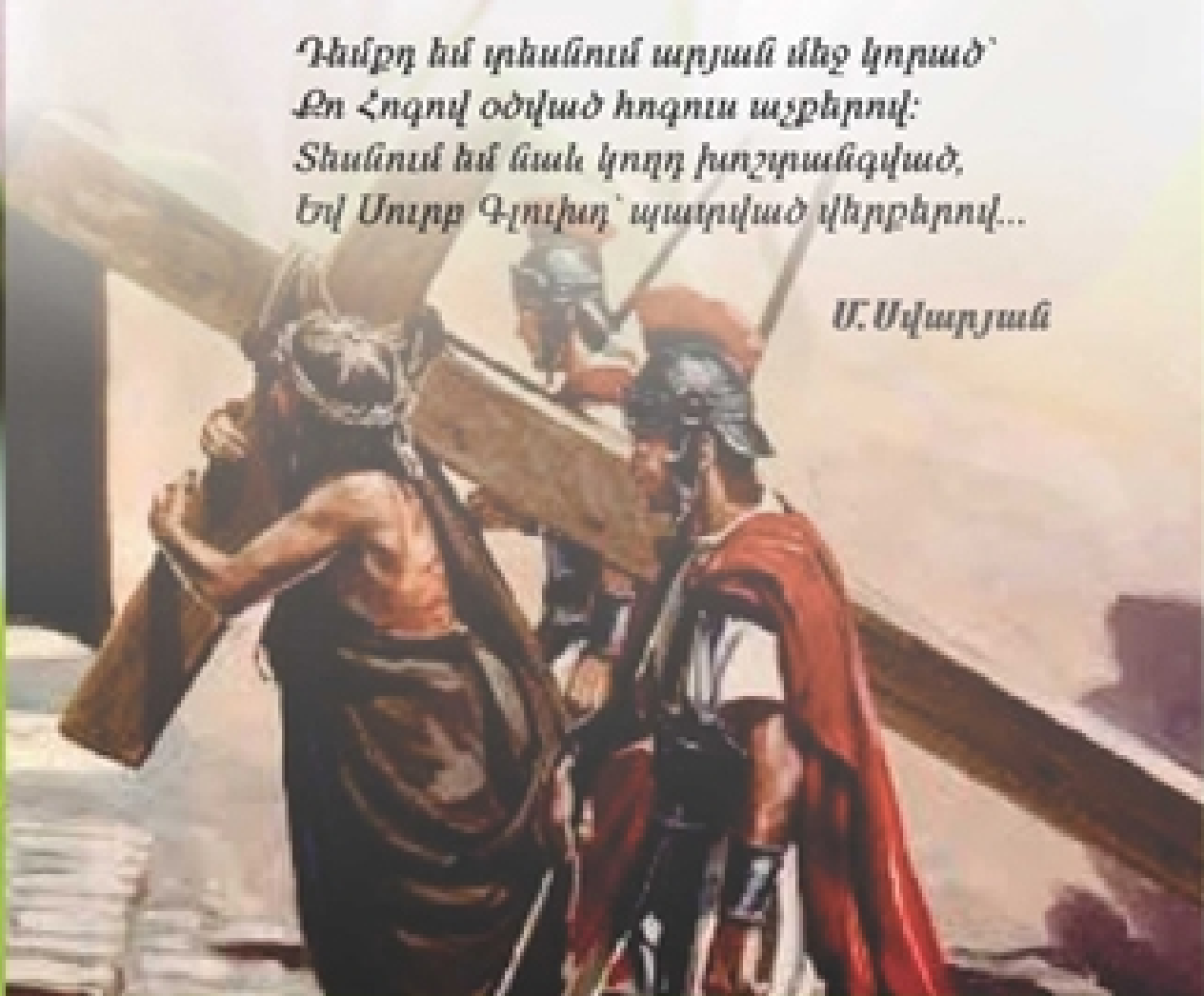
Դու գիրակցաբար մահվան գնացիր՝
Տառապանքներիդ փեղյակ լինելով:
Խոր վերքերիդ մեջ Դու լուռ մնացիր՝
Քո քաժին խաչը սիրով փանկելով:

Թվում է՝ չայնդ է հասնում ականջիս,
Երբ որ զամում եմ Քո սուրբ ջեռքերը,
Կարծես ասում ես. «Ականջ դիր կանջիս,
Ու գնահատիր իմ այս վերքերը...»:

- Ինչպե՞ս կարող եմ, Տերս, մոռանալ
Տառապանքներիդ ու փանջանքներիդ:
Հոգիս իմ ներսում սկսում է լալ,
Երբ միտք եմ քերում զամված ուրքերդ:

Դանքդ եմ փեսնում արյան մեջ կորած՝
Քո Հոգով օծված հոգուս աչքերով:
Տեսնում եմ նաև կողդ խոշորանգված,
Եվ Սուրբ Գլուխդ՝ պատրված վերքերով...

Մ. Սվարյան

ԱՍՏՎԱԾ ԼՍՈՒՄ Է ՄԵՐ ԱՂՈԹՔՆԵՐԸ

Եթե Իմ ժողովուրդը, որ կանչված է Իմ անունով, խոնարհվի ու աղոթի և Իմ երեսը փնտրի և ետ դառնա իր շարձանփաններից, այն ժամանակ ես էլ երկնքից կլսեմ ու նրանց մեղքը կներեմ ու նրանց երկիրը կբժշկեմ:

Բ Մնացորդաց 7:14

Քանի որ Դու, ո՛վ Տեր, քարի հա ու ներելու պարրասար, գրառար՝ բոլոր նրանց հանդեպ, որ Քեզ են կանչում:

Սաղմոս 86:5

Կանչի՛ր Ինչ, և ես պիտի պարասխաանեմ քեզ և քեզ մեծ ու հզոր քաներ պիտի ցույց տամ, որ դու չգիրես:

Երեմիա 33:3

Եվ երբ աղոթքի կանգներ, ներեցե՛ք, եթե մեկի դեմ մի քան ունեք, որպեսզի չեր Հայրն էլ, որ երկնքում է, ների չեզ չեր հանցանքները:

Մարկոս 11:25

Խոսարովանեցե՛ք չեր հանցանքները միմյանց և միմյանց համար աղոթեցե՛ք, որպեսզի բժշկվիք: Արդարի ջերմեռանդ աղոթքը մեծ զորություն ունի:

Հակոբոս 5:16

Եվ վարստությունը, որ ունենք Նրա առաջ, այս է, որ ի՞նչ էլ խնդրենք Իր կամքի համաչայն, Նա մեզ բռնում է:

Ա Հովհ. 5:14